

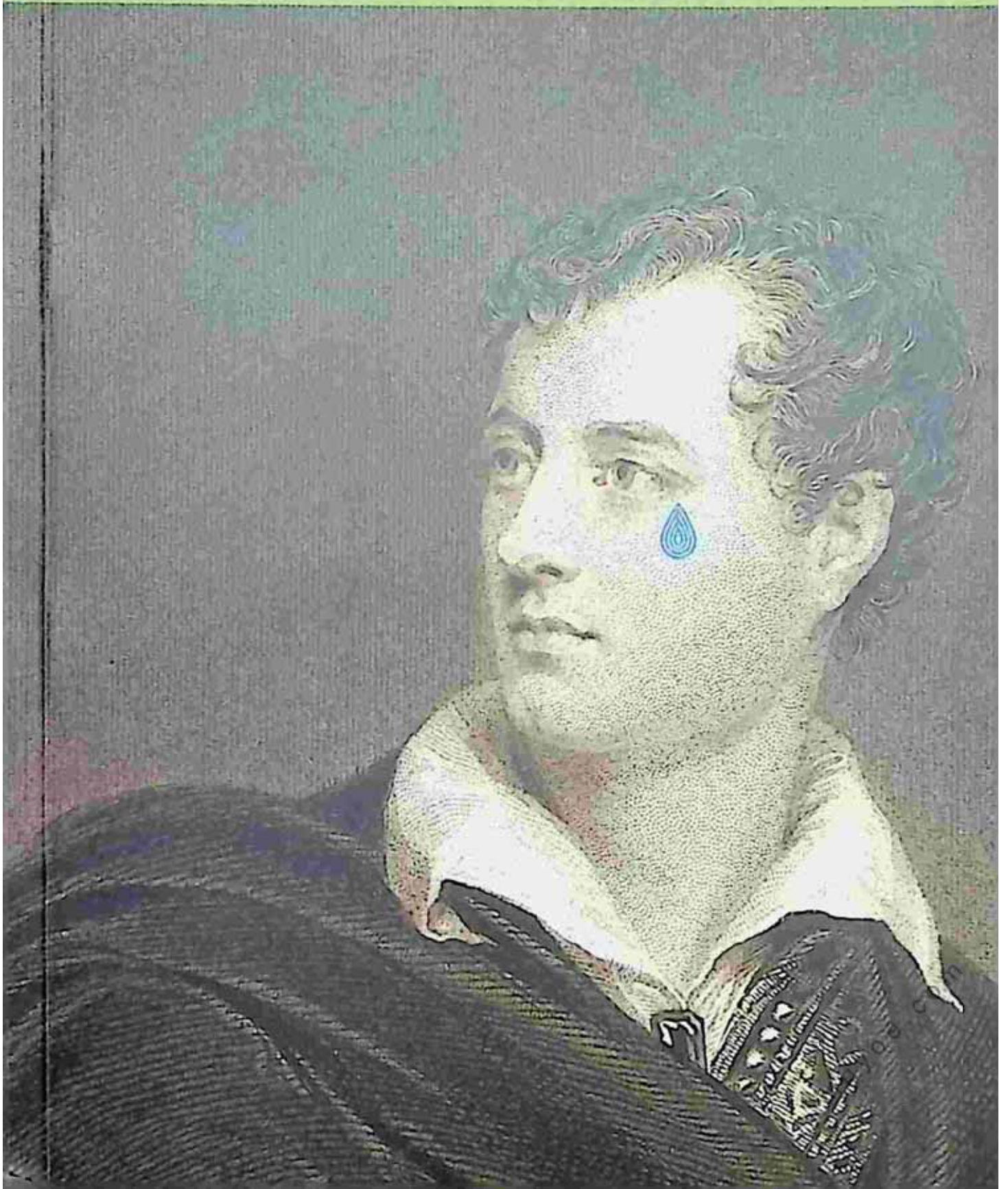
mgyoe.com

ကမ္ဘာကျော်ကဗျာဆရာတိုင်ရွှန်၏

SAMPLE BOOK

ရည်းစားစာများ

{ နေသွေးနီ }

ဘိုင်ရွန်ဟူသော ကဗျာဆရာကြီးမှာ ဥရောပစာပေသမိုင်းတွင်
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေခဲ့သော စာဆိုဖြစ်ပေသည်။
 သူသည် မှူးမတ်များကိုမုန်း၏။ လူ့လောကအတွက် တရားသော
 လမ်းမပေါ်သို့ လူသတ္တဝါတွေရောက်ရှိရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။
 ဤကဗျာဆရာကြီးကို သူပုန်ကဗျာဆရာကြီးဟုလည်း
 အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။ သူ့ကဗျာများသည် တက်ကြွလှုပ်ရှားသော
 ကဗျာများဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မိန်းမကလေးလို ချောမွေ့သူဖြစ်သည်။
 ခြေတစ်ဖက်မှာ မသန်စွမ်းပါချေ။ သို့သော် သူ့ခေတ်ကတော့
 လှပျိုဖြူလေးများ တန်းတန်းစွဲ လိုက်ခြင်းခံရသည့် စာဆိုတစ်ဦးပင်
 ဖြစ်ပေသည်။

NTN- 2500 Ks

Cover Design: Maung Day
 The blue teardrop was stolen from Tim Heidecker

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွန်၏ ရည်းစားစာများ
 နေသွေးနီ
 ဒုတိယအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၂၁။
 အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
 အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးဇော်မြင့်ဝင်း၊
 ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၁၄၂)၊ ၁၈၄/ဘီ၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 မျက်နှာဖုံး မောင်ဒေး၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ၊ စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်။

ကာမ္ဘာကျော်
ကာဗျာဆရာဘိုင်းရွှန်၏
ရည်းစားစာများ
နေသွေးနီ

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁၈ ၂၅၅ ၉၄၈၊ ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈ ၀၄၈

နိဒါန်း

ငါကား ဝေးလံသော တိုင်းတစ်ပါးမှာ ရောက်ရှိနေသည်။
တစ်နည်းတော့ ငါသည် ကမ္ဘာကြီးကို လှုံ့ဆော်နေခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါရေးသမျှသောကဗျာတို့သည် ခံစားချက်
နှင့် ရေးခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူတကာတွေနှင့်မှ မတူသောခံစားချက်များနှင့်
ငါရေးခြင်းသာတည်း။ ဤကား အမှန်ပင်၊ ဘယ်သူတကာတွေ
နှင့်မှ မတူသော ခံစားရချက်ကား သဘာဝလောကနှင့် စပ်ဆိုင်
သော အဘိဓမ္မာတစ်ရပ်မဟုတ်၊ အတွေ့အကြုံမှ ပေါက်ဖွားလာ
သည့် ခံစားချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်တကား။

ဘိုင်ရွန်...။

ဘိုင်ရွန်...။

ပြီး... ရှယ်လီ...။

ဤနာမည်များကို ကဗျာလေ့လာလိုက်စားသူတိုင်း သိကြလိမ့်
မည်၊ ပညာတတ်အလွှာပိုင်းက သိပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အနောက်တိုင်း
စာပေသမိုင်းကို လေ့လာလျှင် ဤကဗျာဆရာနှစ်ဦးသည် ရဲရင့်

J

နေသွေးနီ

ထက်မြက်သော ကဗျာဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် ဘိုင်ရွန်ဟူသော ကဗျာဆရာကြီးမှာ ဥရောပစာပေသမိုင်းတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေခဲ့သော စာဆိုဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မှူးမတ်များကိုမုန်း၏။ လူ့လောကအတွက် တရားသောလမ်းမပေါ်သို့ လူသတ္တဝါတွေ ရောက်ရှိရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

ဤကဗျာဆရာကြီးကို သူပုန်ကဗျာဆရာကြီးဟုလည်း အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။ သူ့ကဗျာများသည် တက်ကြွလှုပ်ရှားသော ကဗျာများ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မိန်းမကလေးလို ချောမွေ့သူဖြစ်သည်။ ခြေတစ်ဖက်မှာ မသန်စွမ်းပါချေ။ သို့သော် သူ့ခေတ်ကတော့ လှပျိုဖြူလေးများ တန်းတန်းစွဲ လိုက်ငြင်းခံရသည့် စာဆိုတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာများသည် ဘိုင်ရွန်၏ စာပေအယူအဆကို အဓိကထားပါ။ ဘိုင်ရွန်၏ အချစ်ရေးရာကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကိုသာ အဓိကထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘိုင်ရွန်ကဗျာ၊ ဘိုင်ရွန်စာပေများကို အဓိကထားကြောင်း သိစေလိုပါသည်။

ဘိုင်ရွန်၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် အချစ်ဆုံး၊ အသည်းလည်း အသည်းစွဲဟု ဆိုရမည့်မှူးမတ် ကတော်လေးနှင့် ဘိုင်ရွန် စတွေ့ပုံမှစပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာစာများရေးကြပုံကို မူတည်ပါသည်။

ဘိုင်ရွန်၏ နောက်ဆုံး အသက်ပေးချစ်သူမှာ မှူးမတ်ကတော်လေး တရီဆာဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ဘိုင်ရွှန်သေဆုံးပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် တရီဆာက ဘာရီထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးခဲ့၏။ ၎င်းစာထဲတွင် ဘိုင်ရွှန်အပေါ် တရီဆာကလည်း ဘယ်လောက်စွဲလမ်းကြောင်းကို ပေါ်လွင်စေခဲ့ပါသည်။

တရီဆာက ဘာရီကိုရေးသည့် စာထဲတွင်... သူ့စာတွေဟာ ကျွန်မအဖို့တော့ အကောင်းဆုံး၊ အထိပ်ဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံးတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အကြောင်းကြောင်းတွေ ကြောင့် ကျွန်မဟာ သူ့စာတွေကို မထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တာပါပဲဟု ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သည်။

နောက် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာလာသည့်အခါတွင် လိဟန်ဆိုသူက ဘိုင်ရွှန်နှင့် ခေတ်ပြိုင်စာဆိုများဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးလေ သည်။ ဤစာအုပ်မှာ ဘိုင်ရွှန်နှင့်ပတ်သက်သူအဖို့တော့ မခံမရပ်နိုင် စရာတော့ ဖြစ်ပေသည်။ ဤစာအုပ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တရီဆာက ဂျန်မာရေးဆိုသူကို သူမ၏ မခံမရပ်နိုင်သော ခံစားရ ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောပြခဲ့ဖူးလေသည်။

၁၈၇၃ ခုနှစ် အိတလီပြည်တွင် တရီဆာသည် သေခါနီးအချိန်၌ ယောင်းမဖြစ်သူအား ဘိုင်ရွှန်နှင့်သူ အပြန်အလှန်ရေးခဲ့သည့် မေတ္တာစာ များကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေချင်သည့်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ညှိနှိုင်း ခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကြာလာခဲ့သည်။ မှူးမတ်ကလေး ကာလို ရင်ဘာမှာ ဒွေးလေးတော်တရီဆာ၏ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် ပိုင်ဆိုင် သမျှ အားလုံးကို ဆက်ခံရခဲ့သည်။

ယင်းအချိန်တွင် တရီဆာ၏မေတ္တာစာများမှာ ကျော်ကြားသော

အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့သည်ဟု ဆိုရမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘိုင်ရွန်၏ မေတ္တာစာများကို တရီဆာက အမွန်အမြတ်ပစ္စည်းများဟု ခေါ်လေသည်။

တရီဆာသည် ဘိုင်ရွန်၏ မေတ္တာစာများကို မဟော်ဂနီသေတ္တာထဲတွင် တရီတသေ သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေသည်။ သူမ၏ ဆံပင်ကလေးတွေ ခွေရစ်ထည့်ထားသည့်ကြုတ်၊ ပြီးလျှင်... အောဂတ်စတာလိက ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည့် ဘိုင်ရွန်သေဆုံးစဉ်အခါက ဆင်မြန်းပေးခဲ့သည့် ဆံပင်ဖွတ်မီးကြိုး စောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

နောက် ခေါမတိုင်းသို့ ဘိုင်ရွန် ခရီးထွက်စဉ်အခါက တရီဆာကို ပေးခဲ့သည့် ဆံပင်ထည့်ထားသော ကြုတ်ကလေးကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ ဘိုင်ရွန်၏ လက်ကိုင်ပဝါ။ နောက် နွမ်းရိစုတ်ပြတ်နေပြီဖြစ်သော ဘိုင်ရွန်၏ ရှပ်အင်္ကျီ၊ နှင်းဆီပွင့်ချပ် စသည်တို့ကိုပါ တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုပစ္စည်းများနှင့်အတူ တရီဆာထံသို့ ဘိုင်ရွန်ရေးပေးခဲ့သည့် ရည်းစားစာ တစ်ထပ်ကြီးကိုလည်း ဂင်ဆာကတွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဂင်ဆာ သိမ်းဆည်းခဲ့ရသည့် ပစ္စည်းများထဲတွင် ဘိုင်ရွန်၏ ရည်းစားစာပေါင်း ၁၄၉ စောင်ပင်မကပါ။ ဝှစ်စီအိုလီ ဝတ်လုံအစား၊ ခေါမတိုင်းမှနေ၍ မိမိနှုမလေးထံသို့ ပီထရိုဂင်ဆာက ရေးပေးပို့ခဲ့သည့်စာများ၊ နောက် ရှယ်လီက ရေးပို့ခဲ့သည့်စာများ၊ လှပျိုဖြူဘလက်ဆင်တန်၊ လာမာတင်၊ ဂျန်မာရေးနှင့် အခြားသော သူတို့၏ စာများ စသည်တို့ပါ ဖြစ်လေသည်။

တရီဆာနှင့် ဘိုင်ရွန်သည် နောက်ဆုံး ဘိုင်ရွန်ဘဝဆုံးခါနီးတွင် တွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ကန္တာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

တရီဆာကား မိမိ၏လင်ကြီးနှင့်နေရသည်ကို မပျော်ပိုက်၊ ငြီးငွေ့ ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘိုင်ရွှန်နှင့်တွေ့သောအခါ တရီဆာမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကား စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်၊ ရန်ဖြစ်လိုက် စိတ်ကောက်လိုက်ကြနှင့်ပင် ဖြစ်၏။

တရီဆာကား ကွန်ဗင့်ကျောင်းက ရလာသည့်အကျင့်ကလေးတွေ ရှိသည်။ ဘိုင်ရွှန်က ယုံကြည်ချက်သမားဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အယူအဆချင်း မတူညီကြချေ။

သို့သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကား လုံးလုံးကြီးလည်း ပြတ်စဲ၍ မနေနိုင်ခဲ့ကြပါပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘိုင်ရွှန်က သူ့စာထဲတွင် ငါ ငိုတဲ့အခါ မျက်ရည်ဟာ မျက်လုံးအိမ်ထဲက စီးကျလာတာ မဟုတ်ပါ။ ငါ့အသည်းထဲက စီးကျလာတဲ့ သွေးတွေသာ”ဟု ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့လေသည်။

“သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ နေရတာပျော်ပါတယ် အချစ်ရယ်”

“မိုဟာမက်သခင်ရဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘုံမှာနေရတာထက် သဲကန္တာရဟာ အချစ်နဲ့ မောင်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

“မောင်တို့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပဲ သဘောတူပြီး သဲကန္တာရမှာ နေကြပါစို့လား”

“အချစ် မောင့်ကို နမ်းတာတွေဟာ မောင်နမ်းတဲ့အနမ်းပေါင်း တစ်ထောင်ထက် ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့ အနမ်းတွေပါပဲကွယ်...”

ဤသို့လည်း ကဗျာဆရာကြီးဘိုင်ရွှန်က သူ့စာတွင် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့ တရီဆာသည် အချစ်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာ လျှင် မိန်းမအမြင်သာ ရှိလေသည်။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ အူတိုခြင်း၊ အမျက်ထားခြင်း စသည်တို့ကို တရီဆာ လက်ခံထားပေသည်။

ကာရိုလင်လင့်ဘီနှင့် အော်ဂတ်စတာတို့ပင် မိန်းမရိုင်းကြီးတွေ စာရင်းထဲမှာပါသည်။

သို့သော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူတော့ မဟုတ်၊ ဘို့တစ်ဘို့ထဲသာ ကြည့်တတ်သူကလေး ဖြစ်လေသည်။

မိမိလင်ကြီးအပေါ်လည်း ရက်ရက်စက်စက် နိုင်လိုမင်းထက် ကျင့်ခဲ့သူလေး ဖြစ်ပေသည်။

ကဗျာဆရာကြီး ဘိုင်ရွှန်အပေါ်လည်း ဤသို့ပင် အနိုင်ယူခဲ့ချင် သူလေး ဖြစ်ပေသည်။

“ငါ လာပါတယ်။ ငါပြန်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းလေးဆီ ငါပြန်လာခဲ့ရတယ်။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ဒီအတိုင်းပဲကွယ်။ ကိုယ် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ မင်းလေးစကားကို တစ်သဝေမတိမ်းနား ထောင်ပြီး နေခဲ့ရတာပဲပေါ့”

သူပုန်ကဗျာဆရာကြီး ဘိုင်ရွှန်သည် တရီဆာလေးကို ဤအတိုင်း သူ့ခံစားချက်ကို ရေးပြခဲ့လေသည်။

တရီဆာကို ကဗျာဆရာကြီး ဘိုင်ရွှန် စွဲမည်ဆိုကလည်း စွဲ လောက်ပါပေသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ဘိုင်ရွှန်နှင့်တွေ့စဉ်က တရီဆာမှာ အသက်ကလေးက ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် ရုပ်ရည်ကလည်း နုနုနယ်နယ်။

ကဗျာဆရာကြီး ရှယ်လီက တရီဆာ၏အလှကို ချီးမွမ်းခဲ့လေသည်။

“တရီဆာရဲ့ ရုပ်ဆင်းရူပကာဟာ တယ်ပြီး ကြော့ရှင်းပေတယ်။ ဆံပင်လေးတွေကလည်း ရွှေရောင်တောက်ပလို့ နေတယ်။ ရွှေရင်မိုးမိုးနဲ့ လက်မောင်းလေးတွေကလည်း လှပပြီး ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ တပ်မက်မောစရာ ကောင်းတယ်” ဟု ရှယ်လီက ပြောပြခဲ့သည်။

တကယ်တော့ တရီဆာ၏ရုပ်သည် ဂျိမ်းအော်စတင်များအတိုင်း မျက်လုံးနှင့် ပုလဲသွယ်သွားကလေးတွေ၊ လှပတဲ့လက်မောင်းစုံ၊ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ ရွှေရင်ရှိသူဟု ဆိုသောစကားနှင့် ညီညွတ်သူလေး ဖြစ်ပါပေသည်။

သို့ရာတွင် တရီဆာ၏ခြေထောက်မှာ အနည်းငယ်တော့တိုသည် ဟု ယူဆရပေသည်။

ဘိုင်ရွှန်ကတော့ တရီဆာကို ကြော့ရှင်းတဲ့ သူ့အလှလေးအား နေထွက်ခါစလေးနဲ့ တူသေးတော့ “ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို မွန်းတည့်ချိန် အနွေးလိုပဲ နွေးစေပါတယ်” ဟု တင်စား၍ဆိုခဲ့လေသည်။

ဘိုင်ရွှန်စိတ်ထဲမတော့ တရီဆာနှင့် အောဂတ်စတာသည် တကယ့်ကို အသည်းစွဲစရာ ကောင်းသည်ဟု ယူဆခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဘိုင်ရွှန်က မိန်းမတွေက သူ့ကို နားမလည်စေချင်ပါ။

မိန်းမတွေက သူနှင့်တွေ့လျှင် စိတ်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ၊ သူ့စိတ်လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာတွေ ဖြစ်အောင်သာလျှင် ဖန်တီးပေးစေချင်သည်။ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ငါနှင့်တွေ့သောမိန်းမကို ငါ

၈

နေသွေးနီ

ဘာမှ ဆောင်ရွက်မပေး။ ငါ့ကိုသာ ရယ်ရွှင်ပြုံးလာအောင် လုပ်စေချင်သည်ဟု ရေးသားခဲ့သည်။ ဟုတ်၏။ ဘိုင်ရွန်သည် ၎င်း၏ဇနီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည့် ညက သူ့ဇနီးကို ရယ်အောင်လုပ်စမ်းပါဟု ပြောပြခဲ့လေသည်။

အောဂတ်စတာကို ငါ ဘာမဆို ကြည်နူးအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သည်။ အောဂတ်စတာကလွဲပြီး ဘယ်သူကမှ ငါ့ကိုပျော်အောင် မလုပ်ပေးကြပါ။ ဘိုင်ရွန်က မိမိ၏ဇနီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဤသို့ဖော်ပြ ခဲ့လေသည်။

အမှန်ကား တရီဆာနှင့် အောဂတ်စတာသည် မိန်းမတို့၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် ပတ်သက်၍ကား အတူတူလိုချည်း ဖြစ်ကြပါသည်။

ရှယ်လီ၏ ဇနီးက တရီဆာကို ဟန်ဆောင်မှုကင်းပြီး သိပ်စိတ်နှလုံးထား နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းမချောလေးပါပဲဟု တင်စား၍ ပြောခဲ့သည်။

တရီဆာကို ချစ်လင်ကြီး ဝှစ်စီအိုလီကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးကို သိပ်ကြည့်တတ်တယ်။ အချစ်ကတော့ အာသာငမ်းငမ်း သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေရှိတဲ့ မိန်းမဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

ဘိုင်ရွန်နှင့် တရီဆာတို့ချစ်ရေးမှာ အပိုင်းကြီးနှစ်ပိုင်း ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ တစ်ပိုင်းမှာ ရီဗင်နာတွင် ဘိုင်ရွန်ရှိစဉ်က အပိုင်းဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ပိုင်းမှာ အီတလီတော်လှန်ရေးကြီး ပြင်းထန်နေစဉ် အခါက အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်လေသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ဘိုင်ရွှန်ကား တော်လှန်ရေးကြီးကာလတွင် လူသားတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကြီးအတွက် ရှေ့တန်းက ပါဝင်ဆင်နွှဲလေသည်။ ပြီးလျှင် ခေါ်မနိုင်ငံကြီး လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တိုးတက်သောနိုင်ငံမှ ကဗျာဆရာများက ဘိုင်ရွှန်ကို လေးစားကြသည်။ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံက တော်လှန်ရေးတက်ကြွသော ကဗျာဆရာကြီး မာယာကော့စကီးက ဘိုင်ရွှန်ကို တက်ကြွသော ကဗျာဆရာကြီးဟု လေးစားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘိုင်ရွှန်ကို သူပုန်ကဗျာဆရာကြီးဟု တင်စားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူပုန်ကဗျာဆရာကြီး ဘိုင်ရွှန်ကား ၁၈၃၁ ခုနှစ်တွင် ဆန်ပီဒစ်စတာ ကျည်ဆန်နှင့် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။

ဘိုင်ရွှန်ကား အခြားကဗျာဆရာများနှင့်မတူ၊ သူကား နိုင်ငံရေးသတ္တဝါ ဖြစ်လေသည်။ အထက်တန်းစားက မွေးဖွားလာသည်ကား မှန်၏။ မှူးမျိုး၊ မတ်မျိုးတွေ၏အလယ်တွင် ကြီးပြင်းလာခြင်းကား မှန်၏။ သို့သော် ဘိုင်ရွှန်သည် လွတ်လပ်ရေးကို မရမနေ တောင်းဆို တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်ပါပေသည်။ လူသားတို့အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော မဟာကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်ပါပေသည်။

ဘိုင်ရွှန်နှင့် ပတ်သက်၍ အဘိဓမ္မာဆရာကြီး ဘာထရန်ရပ်ဆဲလ်ကလည်း ချီးမွမ်းပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။

ရောမနိုင်ငံရောက်ရောက်၊ အီတလီနိုင်ငံရောက်ရောက် လူတွေရဲ့ ဘဝကို သနားပြီး အဲဒီနိုင်ငံကြီးတွေ လွတ်လပ်စေချင်တာဟာ ကဗျာဆရာကြီးရဲ့ တာဝန်ပါပဲဟု ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် သန်းပေါင်းများစွာသော လူထုကြီးသာမဟုတ်ပါ။ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟုသာ မှတ်ယူ ထားရလိမ့်မည်။ လှိုင်းလုံးဆိုတာဟာ ကမ်းကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တုန်းတုန်းနဲ့ရိုက်ခတ်ပြီး ကွဲစဉ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ပင်လယ် ကြီးကတော့ အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရတာပါပဲ။ လှိုင်းလုံးကြီးဟာ အာရမာဒါကို လည်း ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး ကျောက်ဆောင်ကြီးကို စိုးမိုးသွားတော့တယ်။ ဒီသဘောလိုပါပဲ၊ လူတွေရဲ့တိုက်ပွဲဟာ တစ်နေ့တော့ ကြီးမားတဲ့ အင်အားစုကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

ဤသို့ပင် သူပုန်ကဗျာဆရာကြီး ဘိုင်ရွန်က ဟစ်ကြွေးခဲ့လေ သည်။ ဘိုင်ရွန်၏နာမည်ကား အီတလီနိုင်ငံတွင် ဘယ်တော့မှမသေ နိုင်ပါ။ အီတလီနိုင်ငံကြီး၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရှေ့တန်းက ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ကဗျာဆရာကြီး၊ လွတ်လပ်ရေးဗိသုကာကြီး အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တိုးတက်သော ကဗျာဆရာတိုင်းက ဘိုင်ရွန်ကို သူပုန်ကဗျာဆရာကြီး၊ ပြည်သူတွေ၏ လွတ်မြောက်ရေးကို ဦးဆောင်ခဲ့ သော ကဗျာဆရာကြီး၊ တော်လှန်တက်ကြွသော ကဗျာဆရာကြီး အဖြစ် လေးစားကြည်ညိုခဲ့ကြလေသည်။

တကယ်ကား ဘိုင်ရွန်သည် လူ့လက်တစ်ဆုပ်မျှသော အထက် တန်းစား၊ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေကို ရွံ၏၊ မုန်း၏၊ စက်ဆုပ်၏။ သင်းတို့က ပြည်သူတွေ၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်တွေပေါ်က ခွထိုင်ပြီး အမြတ်ထုတ်ကြသည်။ ပြည်သူတွေမှာတော့ လူ့ဘဝ ဆုံးနေကြသည်။ ဒါကို ဘိုင်ရွန် မနှစ်ခြိုက်။ သည်ဘဝကြီးက

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

လွတ်မြောက်မှ လူသားတွေ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်ချမ်းသာခြင်း အကျိုးကို ခံစားရလိမ့်မည်ဟု ဘိုင်ရွှန်တွေးခဲ့လေသည်။ သို့အတွက် ကြောင့် ဘိုင်ရွှန်သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အမြဲတမ်းတိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ချစ်သူအသည်းစွဲ တရီဆာကို ဘိုင်ရွှန်က သူ့မျိုးချစ်စိတ်ထား နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကဗျာလေးတွေရေးပြီး တွေးတောနေတာ ထက် လူ့ဘောင်ကြီးအတွက် ပါဝင်ရမယ် တရီဆာ၊ မောင်သာ ရှေ့ ဆယ်နှစ်လောက်ဆက်နေရဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ကဗျာလေးတွေ ရေးမနေပါဘူး၊ အို... ဒီစာပေနဲ့ မောင် အသက်မွေးပြီး မနေချင်ဘူး တရီဆာ၊ လွတ်လပ်ဖို့သာပဲ စိတ်စောနေမိတယ်”

ဘိုင်ရွှန်က သူ့ချစ်သူ တရီဆာကို ဤအတိုင်းပြောပြခဲ့လေသည်။

ဘိုင်ရွှန်သည် လွတ်လပ်ရေးကို မြတ်နိုးသော ကဗျာဆရာကြီး ပါပေတည်း။

ဤစာအုပ်တွင် ဘိုင်ရွှန်၏ ကဗျာစာပေအကြောင်းကို အဓိက မထားပါ။ ဘိုင်ရွှန်၏အချစ်ရေးရာ ကိစ္စများကို အဓိကထားပါသည်။ သို့သော် ဘိုင်ရွှန်နှင့် ခေတ်ပြိုင်စာဆိုများအကြောင်း အချစ်ရေးကိစ္စ ပွေရှုပ်ပုံတွေ၊ ဘိုင်ရွှန်၏ စာပေသဘောတရား ကဗျာတွေနှင့် သက်ဆိုင် နေပါသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် ဘိုင်ရွှန်၏ အချစ်ရေးကိစ္စကို အသားပေးချင်၍ ဤစာအုပ်ကို ပြုစုခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဤစာအုပ်သည် ဘိုင်ရွှန်နှင့် ခေတ်ပြိုင်စာဆိုများ၊ ဘိုင်ရွှန်၏ လွတ်လပ်ရေးမြတ်နိုးမှု၊ တိုက်ပွဲဝင်မှု၊ ပြီး ဘိုင်ရွှန်ဘဝ၊ အချစ်ရေးကိစ္စ

တွေ စသည့်ပြဿနာပေါင်းတွေပါ ပါဝင်နေသဖြင့် ကဗျာလိုက်စားသူများ၊ စာပေဝါသနာပါသူများ လေ့လာထိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တိုက်ရိုက်ဘာသာမပြန်ပါ။ ကဗျာကို ဘာသာပြန်ခြင်း အလုပ်ကား တာဝန်အကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ထက် ဘာသာပြန်ရာတွင် အခက်အခဲတွေရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သလို လူတိုင်းနားလည်အောင် ပြန်ရေးပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်တွေရှိမယ်။ ရှိလျှင် ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ။

ဝေဖန်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်သူသည် ကျွန်တော့်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပညာပေးသူ၊ ပြည်သူသည် ကျွန်တော့်ဆရာ၊ ပြည်သူသည် ရာဇဝင်ဆရာတွေ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူတွေ ဝေဖန်ရေးကို ကျွန်တော် လေးလေးစားစား လက်ခံပါမည်။

ချစ်မြတ်နိုးသည့် ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဗျာဆရာကြီး၏ ဘဝအထွေထွေကို သိသင့်သိထိုက်သည်ဟုထင်၍ ကျွန်တော် ပြုစုရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမှား အားနည်းချက်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာသာ တာဝန်ရှိကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကို တောင်းပန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို စာပေလိုက်စားသူများ၊ ကဗျာဝါသနာပါသူများအတွက် ရည်ရွယ်ပါသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဝန်ခံလိုသည်မှာ ဤစာအုပ်ကို ကျွန်တော် တိုက်ရိုက် ဘာသာမပြန်ပါ။

ဘာသာပြန်ရာတွင် ကဗျာသည် ပို၍ခက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဖတ်၍ နားလည်သဘောပေါက်သလို ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ နားမလည်သောအချက်၊ သဘောမပေါက်သော အချက်များတွေ့ပါက မူရင်းစာအုပ်ရေးသူနှင့် လုံးဝ မဆိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် အားနည်းချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သာလျှင် တာဝန်အရှိဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါသည်။

တရီဆာ...

တရီဆာလေးသည် မှူးမတ်ကြီး ရပ်ဂီရို၏ သမီးငါးဦးထဲမှ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး ဒုတိယသမီးတော်လေး ဖြစ်ပါပေသည်။ သူမသည် ဉာဏ်ပညာအရာတွင် ထက်မြက်၏။

ပြင်သစ်များ စိုးမိုးပြီးသည့်နောက်တွင် ဖွင့်လှစ်သောကွန်ဗင့်ကျောင်းတွင် တရီဆာလေးသည် အတန်းတက် ပထမကချည်း စွဲခဲ့သူလေးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

တရီဆာလေးမှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆူဆူညံညံ ကစားတတ်သည်။ သွက်လက်ချက်ချာသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ကြီးသူလေးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မှူးမတ်လေး ဝှစ်စီအိုလီနှင့် တရီဆာသည် ကျောင်းကထွက်ပြီး

လေးငါးလအတွင်းဝယ် တွေ့ဆုံခဲ့၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
မေတ္တာရှိခဲ့ကြသည်။

၁၈၁၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် သူတို့နှစ်ဦး ခမ်းခမ်းနားနား
လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ကြလေသည်။

တရီဆာနေသော ကျောင်းမှာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာက ပိတ်လိုက်
၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တရီဆာမှာ ပညာရေးတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်
ဖြစ်နေရ၏။

အိမ်သို့ပြန်ပြီး နေရလေတော့သည်။ နောက်မှ အစ်ကိုတော်သူ
ပါမောက္ခပါအိုလိုကော့စစ်က လက်ပူးလက်ကြပ် ပညာကို သင်ကြား
ပေးသည်။

တရီဆာလေးသည် အစ်ကိုတော်သူ၏ ထိန်းသိမ်းသွန်သင်မှု
ကြောင့် စာပေနှင့် အဘိဓမ္မာဘာသာရပ်များတွင် အတော်ပင်ဝင်ဆံ့
လာသူလေး ဖြစ်ပါသည်။

တရီဆာလေးသည် အိမ်တွင် ပညာကို အပတ်တကုတ်ကြိုးစား
သဖြင့် ပညာရေးရာဘက်တွင် ထူးချွန်လာခဲ့လေသည်။

တရီဆာလေးက ၁၈ နှစ်အရွယ်၊ လှတုန်းပတုန်း၊ နုနယ်ပျိုမျစ်
ချစ်စဖွယ်အလှကလေးပိုင်သည့် တရီဆာလေး။

တရီဆာလေးသည် ခမည်းတော်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ခန်းမဆောင်ကြီး
အလယ်တွင် ရပ်လျက်က ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

ခမည်းတော်က သမီးလေးထက် အသက်ကြီးရင့်သော ဆံပင်နီ
ကြန်ကြန်ရှိသောသူ တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အခန်းက
လည်း အမှောင်လေးစိုးမိုးနေသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာတို့ရွန်၏ရည်းစားစာများ

သတိုးသားလောင်းမှာ အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့် ဖြစ်၏။ သတိုးသားလောင်း မှူးမတ်လေးကတော့ ဘာစကားမှမပြောဘဲ လက်တစ်ဖက်တွင် ဖယောင်တိုင်းလေးကိုင်ထားကာ လျလျလေးပြုံးနေသည်။

သူက တရီဆာလေးနားတွင် ဟိုဟိုဒီဒီလမ်းလျှောက်ပြီး အကဲခတ် နေပေတော့သည်။ တရီဆာနှင့် မှူးမတ်လေး ဝှစ်စီအိုလီဇာတ်လမ်းမှာ သည်အချိန်ကပင် စခဲ့ပါတော့သည်။

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်လိုက်ကြတော့သည်။ တရီဆာလေးမှာ ဝှစ်စီအိုလီ၏ တတိယမြောက်ဇနီး ဖြစ်ပါသည်။

တရီဆာ၏ခင်ပွန်း မှူးမတ်လေး ဝှစ်စီအိုလီ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဩစတြီးယားပုလိပ်အဖွဲ့သို့ အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးပို့သော အချက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ယင်းအစီအရင်ခံစာထဲတွင် ဝှစ်စီအိုလီဆိုသူမှာ မှူးမျိုးမတ်မျိုးထဲက ဖြစ်ပါသည်။ ပညာတတ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ရာထူးနှင့် ကား ထိုက်တန်သူဖြစ်လေသည်။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက သူ့ဖခင် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ အဖမဲ့သားဘဝနှင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သူသည် မှူးမတ်၏သမီးကလေး ဇီနင်နီနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေး၏ ကြော့ရှင်းသောရုပ်ရည်နှင့် အမွေအမြောက်အမြားကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ ဝှစ်စီအိုလီနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

၁၇၉၇ ခုနှစ်တွင် နပိုလီယံစစ်တပ်ကြီးနှင့် သူ၏တော်လှန်ရေး သဘောတရားသည် ရိုမက်ဂနာမြို့ကို အကြီးအကျယ် စိမ့်ဝင်လာခဲ့ သည်။

ယင်းအခါတွင် ဝှစ်စီအိုလီသည် ဤအရေးအခင်းတွင် ရှေ့တန်း က ထွက်ခဲ့သည်။

တရီဆာ၏ ခမည်းတော်နှင့် ရာဇင်နာရှိ မှူးကြီး မတ်ကြီးတွေက တော့ ဂျာကိုဗင်၏ လမ်းစဉ်ကိုသာ သစ္စာရှိရှိ စွဲကိုင်ထားကြလေသည်။

ပိုင်အာဇာတွင် သူတို့က အမျိုးသားအရောင်များ ချယ်ထားသည့် လွတ်လပ်ရေး အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော ပေ ၃၀ မြင့်သည့်အလံတိုင် ကို စိုက်ထူထားသည်။

ခြေရင်းတွင် သူတို့၏ယုံကြည်မှုကို အမွမ်းတင်သော “ရွှေ စာအုပ်” ဟူသော သူတို့၏အသံ အပြည့်အဝပါသည့် စာအုပ်ကို မီးရှို့ထားကြလေသည်။

မှူးမတ်ကလေး ဝှစ်စီအိုလီ၏ မျှော်မှန်းချက်သာလျှင် အကောင် အထည် ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

စီဆယ်ပိုင်နိုင်ငံတော်၏ တစိတ်တဒေသအဖြစ် ရိုမာဂနာမှာ စုစည်း သိမ်းသွင်းနိုင်သွားသောအခါ ဝှစ်စီအိုလီမှာ ဗဟိုအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တိုးတက်သွားလေသည်။

စီဆယ်ပိုင် ကောင်စီဝင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မိလင်ဘုရားကျောင်းတွင် နပိုလီယံ ဗိုလ်ရှုခံသို့ တက်ရောက်ခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာတို့ရှင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

၁၈၁၄ ခုနှစ်တွင် နပိုလီယံကျဆုံးပြန်သောအခါ ရှိမာဂနာကို ပြင်သစ်တို့လက်သို့ အပ်လိုက်ရလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့က အီတလီနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေး ပေးမည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်း ပြန့်ပွားနေခဲ့သည်။

ပြင်းထန်သော ရီပတ်ဘလီကင်များက ဤကြေညာချက်ကို အတော်ကြီးပင် သဘောကျခဲ့လေသည်။

နောက်တွင် ဝှစ်စီအိုလီသည် မြေများကိုဝယ်၍ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်လေတော့သည်။

သူ့မိသားစုအတွက် အနာဂတ်ကာလကို ရည်မှန်း၍ အေးအေးဆေးဆေး နေတော့မည်ဟူသောစိတ်ကူးနှင့် မြေကို ဝယ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း မှူးမတ်လေးသည် မြေပိုင်ရှင်မင်ဇိုနီနှင့် အတော်လေး မသင့်မတင့် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြေကိစ္စအတွက် ရန်သူကြီးများသဖွယ် ဖြစ်လာကြပြီး အမှုများပင် ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ မြေပိုင်ရှင်က အမှုကို နိုင်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝှစ်စီအိုလီသည် ရောမနိုင်ငံရှိ အင်ဂျလိုရဲတိုက် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် လပေါင်း အတော်ကြာ အကျဉ်းကျလေသည်။

အကျဉ်းမှလွတ်မြောက်သော အခါတွင် ဝှစ်စီအိုလီသည် စီးပွားရေးကို အဓိကထား၍ ကြိုးစားလာတော့သည်။

မှူးမတ်လေးသည် တရီဆာနှင့်မတွေ့မီက အင်ဂျလီကာဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။

၁၈၁၇ ခုနှစ်တွင် အင်ဂျလီကာ သေဆုံးသွားသည်။

ဇနီးသည် သေဆုံးသွားသောညတွင် ဝှစ်စီအိုလီကား ဖော်လီ ပြဇာတ်ရုံကြီးမှာ ရောက်ရှိနေသည်။

သားသမီးများနှင့်အတူပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကြီးဆုံး ဖာဒီနှင့်ဒိုမှာ ထိုအချိန်အခါက အသက် ၁၂ နှစ် အရွယ်ပင် ရှိပေသည်။

နောက်များမကြာမီတွင် မှူးမတ်လေးနှင့် တရီဆာ တွေ့ဆုံခဲ့ပေ သည်။

တရီဆာလေးနှင့် မှူးမတ် ဝှစ်စီအိုလီသည် အေးအေးဆေးဆေး နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

တရီဆာက မိမိ၏ချစ်လင် မှူးမတ်လေးကို သည့်ပြင် လူတွေ လိုမှ ကိုယ့်စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိသည့်လူ ဟူ၍ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ပေသည်။

ထူးလည်းထူးဆန်းလှပြီး ထက်မြက်သည့်လူဟူ၍လည်း ခေါ် ဝေါ်ခဲ့ပေသည်။

သူတို့လင်မယားချင်း ကွဲသွားပြီးနောက်တွင် တရီဆာသည် ဘိုင်ရွန်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပေသည်။

ဘိုင်ရွန်သည် ထိုအခါက ကဗျာများကို ရေးသားနေပေသည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တစ်ပေါင် ရနေသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ဤကဲ့သို့ ကဗျာရေး၍ရသည့်ငွေနှင့် ဘိုင်ရွှန်သည် သူ၏အချစ်ဆုံး ရဲဘော်ကို ထောက်ပံ့နေခဲ့ပေသည်။

နောက်တွင် ဘိုင်ရွှန်သည် ရေကူးကာ ကဗျာများကို သီကုံးခဲ့ပေသည်။

တရီဆာနှင့် တွေ့သောအခါ ဘိုင်ရွှန်၏ဘဝမှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဤကား တရီဆာ၊ ဝှစ်စီအိုလီနှင့် သူပုန်ကဗျာဆရာကြီး ဘိုင်ရွှန်တို့၏ စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်းစဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

အခန်း (၁)

ဧပြီလ ညနေခင်းမှာ တရီဆာလေးသည် စိတ်မအီမသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံ အင်ဇိုနီဆစ်သို့ ခရီးသွားကြမည်။

မီးနစ်သို့ ၂ ရက်ကြာမှာ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ခရီးကလည်းပန်း၊ ပြီးတော့ တရီဆာလေးသည် အိမ်ကညီမလေးနှင့် မယ်တော်ကိုလည်း အလွမ်းကြီးလွမ်း၍ နေခဲ့ရ၏။ မှူးမတ်လေးကတော့ ပြဇာတ်ရုံကြီးဆီသာ တသွားတည်းသွားနေသည်။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် တရီဆာသည် ရွက်လှေကြီးပေါ်တွင် အချင်းများခဲ့လေသည်။ မျက်လုံးများထဲတွင်လည်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်း၍ နေသည်။ တရီဆာသည် ယင်းအချိန်တွင် လူရွယ်လေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

မှူးမတ်ကတော်လေး အင်ဇိုနီက ဘိုင်ရွန်နှင့် တရီဆာကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး၊ အကျည်းတန်ရင်လည်း မလှဘူး၊ လှပြန်တော့လည်း ရှုမငြီးစရာလေးတွေပဲ ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေပေါ့” ဟု ဘိုင်ရွန်က မိတ်ဆက်ပေးသည်ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းဆိုရင်း ပြန်လည်ချေပ ပြောဆိုခဲ့၏။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မငြင်းသာတော့ဘဲ ဘိုင်ရွှန်သည် တရီဆာလေးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ထိုသို့ သိကျွမ်းပြီးသည့်နောက်တွင် တရီဆာက ဘိုင်ရွှန်ကို အတော်လေး စွဲလမ်းလာလေတော့သည်။

ဘိုးလားရစ်က သူ့အပြုံးကို နိဗ္ဗာန်ဘုံ၏တံခါးဟု တင်စားခဲ့၏။ တရီဆာက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးသာ အမြဲပြုံး ပြုံးနေတော့တယ်။ ဘိုးလားရစ်ပြောတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရဲ့တံခါးဝလို့ အမည်ပေး ရမယ့် အပြုံးလေးပဲပေါ့ဟု ဘိုင်ရွှန်အပြုံးကို တင်စားဖွဲ့ဆိုခဲ့ပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံသိကျွမ်းကြသောအခါ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားစမြည်ပြောကြလေသည်။

ဗီးနစ်မြို့နှင့် ရီဖာနာမြို့အကြောင်းကိုပြောကြလေသည်။ တရီဆာ ကတော့ ကျော်ကြားလှသော ကဗျာဆရာကြီး ဒန်တီနှင့် ပက်ထရော့ချ် တို့အကြောင်းကို ဆွေးနွေးလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဘိုင်ရွှန်နှင့် တရီဆာတို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ဝယ် ဝှစ်စီအိုလီ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို ခေါ်ဆောင် လေတော့သည်။

တရီဆာအဖို့တော့ ဘိုင်ရွှန်နှင့်တွေ့ဆုံရသည်မှာ အိပ်မက် မက်နေ သကဲ့သို့ပင် ထင်မြင်မိလေသည်။ တရီဆာသည် ချစ်လင်ခေါ် ဆောင် ရာနောက်သို့ ထလိုက်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်မပါချေ။

ဘိုင်ရွှန်နှင့် တရီဆာမှာ ညနေတိုင်းပင် အမြဲတမ်း တွေ့ပြီး စကားပြောကြလေသည်။ ရွက်လှေကြီးက နေဝင်ချိန်တွင် လီဒိုသို့

ရွက်လွင့်၍ မျောသွားခဲ့သည်။ တရီဆာလေး၏ ဘဝကား လှုပ်ရှားစ ပြုလာပါလေပြီ။။

ဘိုင်ရွန်နှင့် ပထမတွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်းကို တရီဆာက ချစ်လင် မှူးမတ်လေးကို ဖွင့်ဟ၍ပြောပြခဲ့သည်။

“သူ့ကို တရီဆာ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားတာပဲ။ သူကလည်း တရီဆာ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာကို သိတယ်ထင်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ ထပ်ပြီး တွေ့ကြုံဖို့ ချိန်းတယ်။ တရီဆာကလည်း ရှောရှောရှူရှူပဲ သဘောတူ လိုက်တယ်။ သူဟာ တရီဆာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစား တယ်။ ညနေစာ စားသောက်ကြဖို့ သူကပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ကတော့ အမောအပန်းဖြေနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ လှေသမား တစ်ယောက်က အမည်မသိ ရွက်လှေကြီးကို ခေါ်သွားတယ်။ ဘိုင်ရွန်က အဲဒီလှေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေတယ်လေ။ သူနဲ့တွေ့ကြ တာပေါ့။ နောက်တစ်နေ့လည်း တွေ့ချင်နေတယ်။ အို... တရီဆာရဲ့ အားအင်တွေဟာ ဘိုင်ရွန်နဲ့တွေ့မှ ပျော့ခွေသွားကြတော့တာပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့လည်း တွေ့ချင်စိတ်ဟာ အတောမသတ်ပါဘဲ”

တရီဆာလေးက ဘိုင်ရွန်နှင့်တွေ့ပြီး ခံစားရချက်လေးများကို ဤသို့ပင် ချစ်လင်ကို တင်ပြလေသည်။

တရီဆာလေးသည် ဘိုင်ရွန်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းတွေ့ခဲ့လေသည်။ ဘိုင်ရွန်နှင့် တွေ့ရသည့်အချိန်တိုင်းတွင် တရီဆာအဖို့တော့ ပျော်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တရီဆာက ဘိုင်ရွန်နှင့် တွေ့ခဲ့သည့်အခါကို တစ်သက်တာအပျော်ဆုံးဟု ဆိုရှာပါသည်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ပန်းတွေ မပွင့်ပေမယ့် သစ်ပင်တွေ စိမ်းစိမ်းစိုစို မရှိပေမယ့် ကျေးငှက်ကလေးတွေ မရှိပေမယ့် ဗီးနစ်သည် တရီဆာအဖို့တော့ ဘဝ၏ အလင်းရောင် သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်ဘုံသာ ဖြစ်ပေတော့သည်ဟု တရီဆာက ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့လေသည်။

ဤကား ဘိုင်ရွှန်နှင့် စတင်တွေ့ခဲ့သည့် ဗီးနစ်ကို တင်စားပြောခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘိုင်ရွှန်ကလည်း တရီဆာလေးကို စွဲနေပြီ။ ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့တွင် မော့ဘ်ဟောက်စ်ထံသို့ သူက စာတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။ ၎င်းစာထဲတွင် တရီဆာလေးမှာ သူတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမများထဲတွင် အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအရှိဆုံး စသည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘိုင်ရွှန်နှင့် တရီဆာမှာ အကြိမ်များစွာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းသို့ ဘိုင်ရွှန်နှင့် တရီဆာတွေ့ဆုံပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြစဉ် မှူးမတ်လေးက နောက်နှစ်ရက်ဆိုလျှင် ခရီးဆက်ထွက်မည့် အကြောင်းကို တရီဆာအား ပြောလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဝမ်းနည်းစရာသတင်းကို ကြားရသည့်အခါ ဘိုင်ရွှန်နှင့်တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ရလေတော့သည်။

တရီဆာလေးသည် ဘိုင်ရွှန်နှင့် ပြဇာတ်ရုံကြီးထဲတွင် တွေ့ဆုံပြီး ခရီးထွက်ကြရတော့မည့် အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

ယင်းအခါက ကပြနေသော ပြဇာတ်ကြီးမှာ အိုဆီနီ၏ အိုသယ်လို ပြဇာတ်ကြီးဖြစ်၏။

မှူးမတ်ကလေးကိုယ်တိုင် ၎င်းပြဇာတ်ကို အတူကြည့်သည်။ သို့သော် ဘိုင်ရွှန်နှင့် ချစ်ဇနီးတို့ အတူတွေ့ဆုံပြီး ပြောဆိုနေကြသည်ကို

နည်းနည်းလေးမှ ငြိုငြင်ပုံမပြပါချေ။ မှူးမတ်လေးက ဘိုင်ရွန်ကိုပင် ရီဗင်နာသို့ အလည်အပတ် လာရောက်ပါရန်အကြောင်း ဖိတ်မန္တက ပြုသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေခင်းတွင် တရီဆာတို့ ခရီးထွက်ကြလေတော့ သည်။ ဘိုင်ရွန်က တရီဆာ၏ လက်မောင်းကလေးကိုတွဲပြီး ရွက်လှေ ကြီးပေါ်အထိလိုက်ပို့သည်။ တရီဆာလေးက...၊ အခါအခွင့်သင့်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပြန်တွေ့ကြမည့် အကြောင်းကို ပြောကြားလေသည်။

ရွက်လှေကြီးကား လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေသော ရေပြင်ပေါ် က တရွေ့ရွေ့လွင့်သွားလေပြီ။ လှေလှော်သားတွေကလည်း တက်မ တွေကို ညာသံပေး၍လှော်ကြသည်။ သို့သော် တရီဆာလေး၏ အသည်းနှလုံးကတော့ ဘိုင်ရွန်ရှိသည့်ဗီးနစ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့ သည်။

လေပြင်းတဝှမ်းတိုက်၍ ပင်လယ်ငှက်ကလေးတွေ သံစုံ အော် မြည်သံ၊ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ တဝုန်းဝုန်းရိုက်ခတ်သံတွေသာ ကြားနေရ သည်။

တံငါလှေတွေ၏ ပိုက်ချသံတွေသာ ကြားနေရသည်။ စကား စမြည်လည်း မပြောချင်ကြ၊ တေးဂီတသံချိုလေးများကိုလည်း မကြားရ၊ စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်စရာမပါ၊ မှူးမတ်လေးအဖို့တော့ ရွက်လှေကြီး ပေါ်တွင် ပျင်းခြောက်ခြောက်နှင့် ရီဗင်နာကို ရောက်ရေးသာလျှင် စိတ်စောနေရပေတော့သည်။

တရီဆာလေးကတော့ ချစ်သူကဗျာဆရာဆီသို့သာ လွမ်းစာခွေ တွေ ရေးနေတော့သည်။ လိုရီးရွာကလေးသို့ ရွက်လှေကြီး ကမ်းဆိပ်က

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

သောအခါ တရီဆာက ဘိုင်ရွှန်ထံရေးသည့် လွမ်းစာခွေများကို ပေးလိုက်လေသည်။

တရီဆာက သူမရေးသည့် လွမ်းစာခွေများကို ဆင်လ်ဘက်စထရီ မှတစ်ဆင့် ပို့ပေးလေသည်။

သို့ဖြင့် ကဗျာဆရာကြီး ဘိုင်ရွှန်နှင့် ချစ်သူတရီဆာလေးသည် ရည်းစားစာများကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မပြတ်တမ်းရေး၍ ပေးကြလေ သည်။

မှူးမတ်ကလေးက ရီဗင်နာသို့ ပြန်လာကတည်းက တရီဆာ လေးမှာ ဘိုင်ရွှန်ကို လွမ်း၍သာနေသည်။ တမ်းတ၍သာနေသည်။

တရီဆာက လွမ်းစာတွေရေးသည်။ ဆင်လ်ဘက်စထရီနာက အောင်သွယ်တော်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်လ်ဘက်စထရီနီက တစ်ဆင့် စာတွေပို့ပေးရသည်။ နောက်တော့ သူတို့အချင်းချင်း အပြန်ပြန်အလှန် လှန် စာတွေရေးကြလေသည်။

ပထမဦးဆုံး ဆင်လ်ဘက်စထရီနီက တရီဆာလေးက စာတွေ ပို့စေသည့်အကြောင်းကို ဘိုင်ရွှန်ထံ စာရေးအကြောင်းကြားလေသည်။

အချစ်ဆုံးရေး...

မင်းရဲ့ အသည်းစွဲစာလေးတွေကို ဒီနေ့ရတယ်။ မင်း ကိုယ့်ဆီက ခွဲခွာသွားကတည်းက ဒီစာလေးတွေရတဲ့နေ့ဟာ ကိုယ့်အဖို့တော့ အပျော်ဆုံးပဲကွယ်။ အချစ်ရဲ့စာလေးတွေဖတ်ပြီး မင်းလေးခံစားရတဲ့ ပူဆွေးမှုတွေကို ရေးလိုက်တော့ ကိုယ်လည်း အချစ်လိုခံစားရပါ သကော အချစ်လေးရယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ မင်း ခံစားရသလို ကိုယ်ခံစားရတာတွေကို ပြန်ပြီးရေးပြနိုင်ဖို့ စကားလှလှလေးတွေကို ရှာလို့မရနိုင်လောက်အောင် ပဲ တရီဆာရယ်။

မင်းအသည်းဆိုင်ထဲက ဘယ်လိုခံစားရတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေခဲ့ တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြသလိုပဲ ကိုယ့်မှာလည်း မင်းလိုခံစားရတာပါပဲ ရယ်လို့ ပြောချင်တယ်။ ကိုယ်က မင်းကိုမချစ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် ဘာလို့ ဒုက္ခခံပြီး တွေးနေမလဲ၊ ခု ကိုယ့်မှာကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲကတော့ ဘာသာ ခြား စကားကို ကိုယ်မနိုင်နင်းတဲ့အတွက် မချီတင်ကဲ ခံစားနေ ရတာပါကွယ်။

ကိုယ့်အမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ရိုင်းပျာတဲ့ ဟန်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့နောက်ဆုံး အသက်ပေးချစ်ခဲ့ရတဲ့ သူပါ။ မင်းလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစရာလေးပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပါ တရီဆာ။

မင်းလေးနဲ့ ကိုယ် ကွဲကွာနေရပြီနော်၊ ကိုယ့်မှာတော့ တစ် ယောက်တည်းရယ်။ ကိုယ်တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းလေးကို ပြောပြရင်တော့ ကိုယ်တို့ဟာ တခြားချစ်သူတွေလိုပါပဲကွယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရခြင်းပဲမို့လား အချစ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ပိုပြီး ကိုယ်တို့မှာဆိုးတယ်။ မင်းလေးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကိုယ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်က အတော်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းလို့ပဲ တရီဆာ။

အို... ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်ကြပါစို့လား တရီဆာ၊ ကိုယ်တို့ ချစ်ကြပါစို့ကွယ်၊ ခု ချစ်ကြပါစို့...။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

တစ်ချစ်တည်းချစ် ဆိုတာကသာ သစ္စာပန္နက်ပဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ပေးနိုင်ပါတယ် တရီဆာ။

အချစ်ဆိုတာဟာ အသည်းနှလုံး မစိုးမိုးဘူး ဆိုရင်တော့ လူ တစ်ယောက်အဖို့ ဘာတွေများမျှော်လင့်စရာ ရှိတော့မှာလဲ အချစ်ရယ်။ သူ့အဖို့ ဘာတွေများစွန့်လွှတ်စရာ ရှိတော့မှာလဲ။ မိတ်ဆွေသဘောမျိုး သာပဲ ရှိတော့မပေါ့။ ရိုသေလေးစားတဲ့ သဘောပဲပေါ့။ ဒါဟာ တာရှည်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

မင်းလေးကတော့ ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပြီး သစ္စာကတိ ပြုတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ပြုလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ချင်း သစ္စာရှိကြတယ်ဆိုတာကို ပြသကြပါစို့လား အချစ်ရယ်။

တစ်နေ့ မေ့ဖို့ကြိုကြိုကွက်လာတော့လည်း အချစ်ဟာ မောင့်ကို မေ့သွားတော့မှာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့အပြစ်တင်တဲ့ စကားလေးတွေကိုလည်း သတိရတော့မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာကို အမှတ်ရနေစမ်းပါ။

ကိုယ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲခံစားရတယ် ထရီဆာ။ ကိုယ်သိတာ တော့ ယောက်ျားရဲ့အသည်းနှလုံးဟာလည်း မိန်းမလိုပါပဲ ဆိုတာပါ ကွယ်။ နုနယ်တဲ့စိတ်ခံစားမှုဟာ တို့နှစ်ဦးကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့တည်နေတဲ့ ဘဝမှာ ဒီခံစားရမှု လေးဟာ ဘယ်လောက်လှပပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့သလဲ အချစ်။

ကဲ... မင်းလေးက တစ်ပါးသူအတွက် လွမ်းဆွေးနေတယ်ဆိုတဲ့ အခါများ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလွမ်းမိသလဲကွယ်။ ရှင်းရှင်းလေးဖွင့်ပြော စမ်းပါ။ ကိုယ် မင်းလေးကို အပြစ်တော်မတင်ရက်ပါဘူး။ ကိုယ် မင်းကို မြင်တွေ့ရတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ အချစ်ကိုလုဘက်သူ တစ်ဦးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု ကိုတော့ မမြင်ချင်ဘူး အချစ်ရယ်၊ မင်းလေး တစ်ခါကပြောခဲ့တယ် မို့လား၊ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အချစ်ဆုံးဆို၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းလေးဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ နောက်ဆုံး ချစ်ရတဲ့သူကလေးပါပဲ ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်က ကတိပြုပါတယ်။

ကိုယ်တို့ မုန်းသွားကြရမယ့် အဖြစ်မျိုးတော့ ကိုယ်မမျှော်လင့်ဘူး အချစ်ရေ၊ ခုတော့ ကိုယ့်မှာ ဘာမဆို အခက်အခဲနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေရ တော့တာပဲ။ မင်းလေးနဲ့ မတွေ့မီကတော့ ကိုယ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတွေ ဟာ ဒုနဲ့ဒေး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်စရာမတွေ့ခဲ့ ပါဘူး တရီဆာ။

ခု မင်းလေးကိုပဲ မောင် ချစ်ရတော့တယ်။ ဟောဒီကမ္ဘာမှာဖြင့် မင်းကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ ဆန်ကွဲချည်းပါပဲ တရီဆာရေ...။ မင်းလေးက မြေမျက်ရည်လေးတွေ ကျရပုံ၊ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရပုံလေးတွေကို ပြောတယ်၊ ကိုယ် ဝမ်းနည်းရတာကတော့ အံ့ကြိတ်ပြီးပေါ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်က မငိုပါဘူး။ မင်းဟာ ကိုယ့်အသည်းလေးပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့် ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလေးပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဝိညာဉ်ပါ၊ ကိုယ်ဟာ မင်း၊ မင်းဟာ ကိုယ်ပါ၊ ဒါကလွဲရင် နိဗ္ဗာန်ဘုံဆိုတာ ရှိတော့ ဦးမှာလား အချစ်ရယ်။

မောင့်ရဲ့ ချိုသည်းရတနာလေးရေ၊ မင်းကို မောင် စတွေ့စဉ်က ကိုယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသလို ခု မင်းဆီ စာရေးတော့လည်း ကိုယ့်မှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေရပါတယ်ကွယ်။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

မင်းကိုပြောပြချင်တဲ့ စကားတွေ သောင်းခြောက်ထောင် ကိုယ့်
ရင်ထဲမှာရှိနေတော့ ကိုယ် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး
အချစ်ရယ်။ အနမ်းပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့ ကိုယ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

ကိုယ်က မင်းကို စိတ်သောကပူဆွေးစေတဲ့ အချစ်မျိုးမဟုတ်တဲ့
အချစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ မပြောပလောက်တဲ့အချစ်မျိုးသာ
ဟုတ်တဲ့ မင်းရဲ့အသည်းထဲက အချစ်မျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်စမ်းပါကွယ်။
ကိုယ့်ကိုတော့ ယုံစမ်းပါး အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့သနားစရာ
ကောင်းတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပါနော်... အချစ်ရယ်...။

ဗီးနစ်...။

ဧပြီလ ၂၂ ရက်

P.S.

၁၉၁၉ ခုနှစ်။

မကြာတော့မီအချိန်မှာပင် လက်ထဲရောက်တော့မယ့် ဒီစာလေးကို
ပို့လိုက်ရတာ ကိုယ်တော့ ဝမ်းသာလို့မဆုံးဘူး။ မင်းနှုတ်ခမ်းတရွရွနဲ့
စဖတ်တော့မယ်။ မင်းမဖတ်ခင် ကိုယ်က အနမ်းနဲ့နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ
တယ်။

နှုတ်ဆက်လိုက်ပါရဲ့ မောင့်အသက်ရယ်...။

ဤစာမှာ အောင်သွယ်တော်ကြီး ဆင်လံဘက်စထရီနီမှ တစ်ဆင့်
တရီဆာနှင့် ဘိုင်ရွှန်ဆက်သွယ်မိရာမှာ ရေးသောပထမဆုံး ရည်းစား
စာ၊ တစ်နည်း မေတ္တာစာဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ တရီဆာထံသို့ မေတ္တာစာမရေးမီ ဘိုင်ရွှန်သည် ဆင်လံ
ဘက်စထရီနီ၊ ပြီးတော့ တရီဆာ၏ခင်ပွန်း ဝှစ်စီအိုလီထံသို့လည်း

စာတစ်စောင် ရေးပို့ခဲ့သေးသည်။ သည်စာပြီးမှ စာတစ်စောင် နောက် အစောင်ပေါင်းများစွာ ရေးလေသည်။

ဧပြီလ ၂၃ ရက်
၄ နာရီအချိန်

မကြာမီကပဲ မင်းရဲ့စာနှစ်စောင် မောင့်ဆီ ရောက်ရှိလာတယ်။ အမြဲမှန်မှန်ပို့ပေးတဲ့ စာတိုက်အခက်အခဲနဲ့ မောင်တို့ကြိုကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင့်အပေါ်တော့ သစ္စာမသွေလိုက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။

မောင့်ထံ သတင်းစကားတွေ အချစ်မကြားရတော့ရင်တော့ မောင်ဟာ မင်းလေးအပေါ် သစ္စာမတည်သူ။ ဒုက္ခပေးသူအဖြစ်နဲ့ သေဆုံးသွားပြီလို့ပဲ မှတ်ယူထားလိုက်ပါတော့။

မင်းရဲ့နှလုံးသားထဲက ရေးလိုက်တဲ့စာလေးတွေဖတ်ပြီး မောင် ပြန်စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ခုပဲ စာတိုက်ကထည့်လိုက်တယ်။ အနမ်း ပေါင်း တစ်ထောင်နဲ့ နမ်းလိုက်ပါတယ် အချစ်ရယ်။

သည်စာကို ရေးပြီးသည့်နောက်တွင် ဘိုင်ရွန်သည် တရီဆာကို အစွဲကြီး စွဲနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ခံစားရချက် များနှင့် ပြည့်နှက်၍နေသည်။ ၁၈၁၉ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဘိုင်ရွန်သည် စာတစ်စောင်ကို ရေးပြန်သည်။

၁၈၁၉ ခုနှစ်
ဧပြီလ ၂၅ ရက်

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ဗီးနစ်မှ...

မောင့်အချစ်...

ဗီးနစ်မြို့က အချစ်လေးမထွက်ခွာသွားမီက ပြောခဲ့တဲ့လူရဲ့ လိပ်စာ အတိုင်း မောင်ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာတွေတော့ ရလိမ့်မယ်လို့ မောင် ထင်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းလေးက တိုက်ရိုက် စာမရေးပါနဲ့ ပြောခဲ့ တယ်။ မောင် ဘာများကော တတ်နိုင်ဦးမှာလဲကွယ်။

မောင့်ချိုသည်း ရတနာလေးရေ၊ ရီဗင်နာကလွဲပြီး သည့်ပြင် လိပ်စာကိုတော့ မင်းလေး မပေးခဲ့ဘူး။ မင်းလေးကို မောင်ချစ်ရတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမားလှတယ် ဆိုတာကိုသာ မင်းသိရင် တော့ မင်းလေး ကို တစ်စက္ကန့်လေးသော်မှ မမေ့ဘူးဆိုတာတော့ မင်းယုံပါကွယ်နော်။

မောင်ဟာ မင်းနဲ့မထိုက်တန်တော့ဘူးလို့ မင်းလေးသိတဲ့ တစ်နေ့ မှာတော့ မင်းလေးဟာ မောင့်အကြောင်းကို ပိုပြီး သိပါလိမ့်မယ် အချစ်ရယ်။ မောင်ဟာ မင်းလေးကို အသက်ပေးပြီးချစ်တဲ့ အကြောင်း ပေါ့လေ။

မင်းလေးထွက်သွားတုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဟာကို မောင်သိချင်နေပါတယ်။ ဘယ်သူက မောင့်ကို ဒုက္ခပေးတာလဲ အချစ်ရယ်...ဟင်...၊ ကိုယ့်အသက်ကို ချေဖျက်ရုံတင် မဟုတ်တော့ပါ ဘူးကွယ်။ အခြားအကြောင်းတွေ ရှိသေးမို့လား။

မင်းလေး ဗီးနစ်မှာရှိစဉ်က ဖင်နီက မင်းလေးရဲ့စာတွေကို ပို့ ခိုင်းတဲ့ တံခါးမှူးပေါ့။ ခုလည်း မင်းလေးရဲ့စာတွေကို လာပေးပါတယ်။

တွေ့ခဲ့တဲ့နေ့တွေကလို မင်းလေးနဲ့တွေ့ဖို့ လမ်းမရှိတော့တဲ့အတွက် နှစ်နှစ်ကာကာလည်း မရှိလှတော့ပါဘူး။

မောင့်တရီဆာ “မင်း ဘယ်မှာလဲကွယ်” အရာရာတိုင်းဟာတော့ မပြောင်းလဲသေးဘူးလို့ မောင် ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလေးဟာ မောင့်အနားမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ မောင်တစ်ယောက်တည်းသာရယ် ပေါ့။ ထွက်ခွာသွားရတဲ့ သူကတော့ နောက်မှာ တမ်းတပူဆွေးနေရသူ ထက်တော့ ရင်နာသက်သာလှပေမပေါ့။

ခရီးသွားလာရတယ် ဆိုတာဟာ မြင်ကွင်းအမျိုးမျိုး၊ ကုန်းမြေတွေ အဆင့်ဆင့်၊ လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုးကိုတွေ့ရတော့ စိတ်ဝယ်ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်စေတယ်။ အသည်းနှလုံးကိုလည်း အေးမြစေတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျန်ရစ်သူအဖို့တော့ မြင်ကွင်းတွေဟာ ဘာမှသစ်ဆန်းပြီး ပြောင်းလဲ တာ မရှိပါဘူး။

မနက်ဖြန်ဟာလည်း မနေ့ကလိုပါပဲ။ မနက်ဖြန်မှာ လူ တစ် ယောက်ကို တွေ့ချင်တဲ့သူအဖို့တော့ အမြဲမနက်ဖြန်ချည်းပဲပေါ့ကွယ်။ ဒီမျက်နှာတွေကို မြင်နေရတယ်၊ ဒီအသံတွေကိုပဲ မောင် ကြားနေရ တယ်။ မင်း ထိုင်သွားတဲ့ ဆိုဖာကုလားထိုင်လေးကို မင်းမရှိတော့ မောင် မကြည့်ရဲပါဘူး။

မင်းအလာကိုစောင့်ကြည့်ပြီး မင်းအရင် တံခါးလေးဖွင့်ပြီး နှလုံးခုန် ရင်တုန်ပြီး စောင့်နေရတဲ့ တံခါးလေးမှာပဲ မောင် ငူတူတူရပ်နေမိတယ်။ ကိုယ် ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ မင်း မြန်လာတဲ့တိုင်အောင် အဲဒီနေရာ လေးကို မောင် မသွားပါဘူး။ မင်းအကြောင်းလေး တွေးနေတာထက် ပျော်ရွှင်တာ မောင့်မှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး တရီဆာ။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာတို့ရှင်၏ရည်းစားစာများ

မောင်တို့ အတူတကွ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ နေရာလေးမှာ တစ်ခါပြန် တွေ့ဖို့တော့ မောင် လမ်းမမြင်တော့ဘူး အချစ်ရေ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေး ခြင်းတွေနဲ့ အတောမသတ်နိုင်ဘဲ မောင်တို့နှစ်ဦး ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲချစ်ခဲ့တဲ့ နေရာလေးမှာတော့ မောင်တို့ပြန်တွေ့နိုင်တော့မယ် မဟုတ်တော့ပါ ဘူး။

ခုတော့ အောင်သွယ်တော်ကြီးလည်း တရီဗီဆိုမှာ ရောက်နေ တယ်။ မင်းထံကစာကို ဘယ်လို မောင်ရမယ်ဆိုတာတော့ ဘုရား သခင်သာ သိပါလိမ့်မယ်။ စာသုံးစောင် မောင်ရတယ်။ မင်းလေး လည်း ခုတော့ ရီဗင်နာကို ရောက်နေရောပေါ့နော်။

မင်းရောက်တာကို မောင်ကြားချင်လိုက်တာ ကြာပါပြီ။ မောင့် ဘဝဟာ မင်းလေးရဲ့အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာပဲ တည်ပါတယ်။ မကြာမီ ရက်အတောအတွင်းမှာပဲ အောင်သွယ်တော်ကြီးလည်း ပြန်ရောက်လာ လိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ မောင့်မိတ်ဆွေရဲ့လက်ရေးနဲ့ မင်းထံ ရေးပို့တဲ့စာတွေ မောင့်ထံ ပို့ပေးဖို့မမေ့ဖို့အကြောင်း အောင်သွယ်တော် ကြီးဆီ စာရေးလိုက်မယ်။

ဗီးနစ်ကို ပြန်မလာသေးမီ မင်းလေးထံက အောင်သွယ်တော်ကြီး လက်ခံရရှိခဲ့တဲ့စာတွေ ပို့ပေးဖို့ပေါ့ကွယ်။

မောင့်လည်ဆွဲလေးရေ။

မောင့်ဘဝဟာ ပိုပြီးခြောက်ကပ်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်လာပါ ကလား အချစ်ရယ်။ စာအုပ်တွေ၊ တေးသီချင်းတွေ၊ မြင်းတွေ၊ ပြီး တော့ ခွေးလေးတွေဟာ မောင့်ကို ပျော်ရွှင်မှုမပေးနိုင်ကြတော့ဘူး။ မိန်းမတွေနဲ့ မတွေ့ချင်တော့ဘူး သိလား။

လူတွေနဲ့လည်း မောင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ အရေးမစိုက်ချင်
 တော့ဘူး။ ပြင်းထန်တဲ့ ခံစားရချက်က လွတ်ကင်းအောင် မောင်
 ကြိုးစားရပါတော့တယ်။ ချီးမွမ်းခြင်းကိုလည်း အလိုမရှိတော့ဘူး။
 ပျော်ရွှင်မှုမရှိဘဲနဲ့တော့ မပျော်ချင်ဘူး။ လူသားအများစုအတွက်ပဲ
 ဆောင်ရွက်ချင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းချင်ဘူး။ ဒါဟာ မောင့်
 အဘိဓမ္မာပေါ့ အချစ်ရယ်။ အချစ်ဆိုတာကိုတော့ ဝေးဝေးကရှောင်ပါ
 ပြီကွယ်။

အချစ်ဆိုတာကိုလည်း မခံစားချင်တော့ပါဘူး။ မင်းလေးကတော့
 မောင့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အားလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ချင်မပေါ့။ ခုထိ
 တော့ မောင်ဟာ မင်းလေးရဲ့အချစ်ပါပဲကွယ်။ မင်းအချစ်ရေးမှာ
 ပျော်ရွှင်ဖို့ မောင့်ကိုအသုံးပြုပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့အချစ်ဟာ ဘယ်
 တော့မှ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှာတော့ မဟုတ်ဘူး တရီဆာရေ။

မင်းဟာ ကိုယ့်အသည်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ရှင်သန်လာအောင်
 စွမ်းဆောင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အချစ်ဟာ သေဆုံးသွား
 ခဲ့ပြီ တရီဆာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီရောင်ပြန်ရိုက်ခတ်မှုဟာလည်း နောက်ကျခဲ့
 ပြီကွယ်။ မင်းဟာ မောင့်ဘဝပဲ။ မောင်ဟာလည်း မင်းလေးရဲ့
 သေတပန် သက်တဆုံး မင်းလေးရဲ့ချစ်သူပါကွယ်။ အနမ်းပေါင်း
 တစ်သောင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလေး အနိုင်ရတာ
 ဘာလဲကွယ်၊ ကိုယ့်အသည်းက စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေဖို့ပဲရယ်...။

ကိုယ့်အဖို့ အမွန်မြတ်ဆုံးဟာ ဘာလဲကွယ်၊ ချစ်သူကို ချစ်မြတ်
 နိုးဖို့ပဲ တကယ်...။

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

မကောင်းတဲ့ကံကြမ္မာ ဆိုတာကွယ် အသက်ပေးချစ်ကြသူတို့
 နဲ့ ကင်းဝေးပါစေ။ တကယ်လို့ မောင် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။
 မောင့်ကို ကြင်နာယုယပြီး သစ္စာရှိရှိနဲ့ချစ်ပါနော် အချစ်ရယ်။
 ထို့နောက်တွင် အောင်သွယ်တော်ကြီးကလည်း တရီဆာလေးထံ
 သို့ စာရေးလိုက်ပြန်သည်။

ဘိုင်ရွှန်။

ဤသို့ပင် ဘိုင်ရွှန်က ချစ်သူ တရီဆာလေးထံသို့ အသည်းနှလုံး
 ထဲက ခံစားရချက်များကို ဖွင့်ဟ၍ ရေးပေးခဲ့သည်။

ယင်းအချိန်၌ တရီဆာလေးသည် ချစ်လင် ဖန်တီးပေးသော
 ပွန်ပိုဆာက ဂေဟာကြီးတစ်ခုမှာနေထိုင်ပြီး ရီဗင်နာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ
 သည်။

ယင်းကဲ့သို့ မိမိနေထိုင်ရာသို့ ပြန်လာရာတွင် တရီဆာလေးမှာ
 မကျန်းမမာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အကြောင်းမှာ ဘိုင်ရွှန်နှင့် ရုတ်ခြည်း
 တွေ့ဆုံပြီး ခွဲခွာခဲ့ရသည်။ သို့အတွက် တရီဆာလေးမှာ လွမ်းဖျား
 လွမ်းနာ ကျလာသည်ဟုလည်း ဆိုရပေမည်။

တရီဆာလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘိုင်ရွှန်နှင့်ခွဲခွာရကတည်းက
 သူမအဖို့ လောကကြီးက ပျော်စရာမဟုတ်တော့ပါဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပါ
 သည်။

တရီဆာလေးသည် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာ
 ပေါ်တွင် လဲသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့သည်။ ယင်းကဲ့
 သို့ တရီဆာလေး မကျန်းမမာဖြစ်ရသည်ကိုလည်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ

များနှင့် ဆွေမျိုးများက တအံ့တဩဖြစ်ပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

ပွန်ပိုဆာသို့ ခရီးသွားကြကတည်းက တရီဆာလေးမှာ မျှော်လင့် ချက် ကင်းဝေးနေခဲ့သည်။ တရီဆာလေး ဤမျှပူဆွေးဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ သည့် အကြောင်းမှာလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။

မအီမသာဖြစ်ရင်း ရရှိလာသောကိုယ်ဝန်ကား ဘိုင်ရွန်၏ကလေး ဖြစ်သည်ဟု ပြောရမည်ကလည်း မလွယ်လှပေ။ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘိုင်ရွန်ကတော့ အရေးပင်မစိုက်ချေ။ မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဘိုင်ရွန်က ကင်နီယာထံ စာတစ်စောင် ရေးခဲ့လေသည်။ ၎င်းစာမှာ...

“ကိုယ့် ကြံရွယ်ချက်ကတော့ ဗီးနစ်ကနေပြီး မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရီဗင်နာကို ထွက်ခွာသွားဖို့ပါပဲ။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းဝေးနေတဲ့ အမျိုးသမီးလေးဟာ မျှော်လင့်တာထက်တော့ ပိုပြီးဝမ်းသာပျော်ရွှင် သွားမှာပဲလို့ ကိုယ်ထင်တယ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ပြီးတော့ တရီဆာ အိပ်ရာထဲတွင် လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျရင်းက ကလေးရလာသည့်အဖြစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘိုင်ရွန်က ဤသို့ပင် ရေးပြန်သည်။

“သူ ကလေးရှိတာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကိုယ်က ကူညီဖို့ ကိုယ် မပြောနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က ကလေးရဲ့အဖေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားစေ ချင်တယ်။ ကိုယ်တို့မတွေ့ခင် သုံးလကတည်းက သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ တာပဲ။ သူ့လင်ဟာ ကလေးအဖေပဲပေါ့။ အို... ကိုယ်မတွေ့တတ်နိုင် တော့ဘူး”

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

ဤသို့ပင် ဘိုင်ရွှန်က သူ့အယူအဆကို ရေးသားတင်ပြခဲ့လေသည်။

ယင်းကိစ္စ ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက်တွင် အောင်သွယ်တော်ကြီး ဆင်လံဘက်စထရီနီထံ တစ်စောင်၊ တရီဆာထံတစ်စောင်၊ မေလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဘိုင်ရွှန်က ရေးပို့ခဲ့လေသည်။

၁၈၁၉ ခုနှစ်
မေလ ၄ ရက်

ဗီးနစ်မြို့မှ...

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။

ကိုယ်ကတော့ တရီဗီဆိုမှာ ရောက်နေတယ်။ မင်းရဲ့ခွေးလေး အမ်ဂ်မက်တို့နဲ့အတူ ခရီးသွားတဲ့အကြောင်းပါ ရေးလိုက်တဲ့စာကို ရပါတယ်။ မင်းဖျားတဲ့အကြောင်းကို ကိုယ်ဖတ်ရပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ဒီကိစ္စကို ဘာမှမဖြေချင်တော့ဘူးကွယ် ပထမတော့ ဘိုင်ရွှန်ကို တွေ့ဖို့ပါပဲ။ ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်နေပြီးတော့ ကိုယ် ဗီးနစ်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမ ဘိုင်ရွှန်ကို တွေ့ဖို့ပဲ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ် မင်းရဲ့ ဘိုင်ရွှန်ကို တွေ့တယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ မင်းတို့ချင်း ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စဟာတော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း။ နောက် ၂၆ ရက် နေ့စွဲနဲ့ မင်း ကိုယ့်ဆီရေးပေး လိုက်တဲ့ စာကို သူဖတ်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ၁၉ ရက်၊ ၂၀ ရက်မှာ သူရေးပေးခဲ့တဲ့ စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ပြန်မရေးဘူးဆို၊ သူကတော့ အတော်လေးမှိုင့်တွေချလာတယ်။ ပြီးတော့ သူရေးပေးတဲ့ အဲဒီစာကိုများ မင်းမရဘူးလို့ ထင်တယ်။

ကိုယ်တော့ အစွမ်းကုန် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ သူ့ကို ဖျောင်းဖျာ ပြောပါတယ်ကွယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းက ကိုယ့်ကို ရင်ဖွင့် ပြောပြလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ သူ ဟာ အတော်လေးငြိမ်သက်လာတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ဦး မင်းအကြောင်း ကိုချည်း ပြောကြတာပါပဲ။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ခရီးစဉ်အကြောင်းပေါ့ကွာ။ မနေ့က မင်းပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကို ကိုယ် သူ့ဆီပို့ပေးလိုက် တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းဆီကိုတော့ အချိန်ယူပြီး စာပြန်လိမ့်မယ် လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ (မင်းလူက ၂ ချက်အထိ အိပ်တယ်ဆိုတာလည်း မင်းအသိ) ဒီနေ့မနက်တော့ ကိုယ့်ဆီကို ဘိုင်ရွန်က ပြန်စာတစ်စောင် ကို ကိုယ့်ဆီပို့တယ်။ ဒီစာထဲမှာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ဘယ်လိုခံစား ရတယ်ဆိုတာ မင်းဖတ်ရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်း။ အဲဒီစာတွေလည်း ပျောက်ကုန်ပြီထင်တယ်။ ၁၆ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ကိုယ် မင်းဆီရေးတဲ့အတိုင်း ပဲ၊ ကိုယ်က လိပ်စာတပ်ပြီးပို့တာပဲ၊ ကိုယ် မမှားဘူးဆိုရင်တော့ မင်း လက်ခံလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

စာတိုက်ကနေပြီး မင်းဆီ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်တယ်။ မင်းရဲ့ ချစ်လင်ကလည်း ကိုယ်တို့ချင်း စာပေးစာယူလုပ်တာကို သိနေပြီပဲ ဟာ သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒါအတွက်တော့ ဘာမှကြောက်လန့်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ ရောက်အောင် စကြစို့လား သူငယ်ချင်း။ ကိုယ့်ဆီလည်း စာရေးခိုင်းပါဦး။ သူဟာ တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့လူဆိုရင်တော့ မင်းဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု အတွက် ကိုယ်ဟာ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ ကိုယ့်

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

လောက် မင်းကို ဘယ်သူမှ ချစ်ခင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း။
 ပြီးတော့ ဘယ်သူကမှလည်း ကိုယ့်လို အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း
 ပေးမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ ကိုယ်တို့ဘဝ
 ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ ခံစားရချက်ဟာ ပထမဦးဆုံး အရေး
 ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ကိုယ်သိလို့ပြောခြင်းပါ သူငယ်ချင်း
 ရာ။

မင်းစိတ်အေးအေးထား၊ ပြောရရင်တော့ သူဟာ မင်းကိုချစ်နေ
 တာပဲ ဆိုတာပါပဲ သူငယ်ချင်း။ သူဟာ ခံစားချက်နဲ့ပတ်သက်ရင်
 အတော်ပြင်းထန်တယ်။ သူက ကိုယ့်ကိုပြောတာကတော့ မြင်းတွေ
 လွှတ်ပြီး ခရီးထွက်မယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒါကတော့ မင်းကို သူတွေ့ရင်
 အောင်ပွဲဆင်တာမျိုးပဲလို့ သူ ယူဆတယ် သူငယ်ချင်း။

သနားညှာတာတဲ့စိတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှတော့ ဥပေက္ခာမပြုလိုက်ပါနဲ့
 သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ သူဟာ ဆင်ဆာလူကြီးတွေက စိတ်ထား
 ပြောင်းလဲခြင်း မခံရတဲ့လူဆိုတာလည်း မင်း အမြဲအမှတ်ရစေချင်
 တယ်။

မင်းစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ဖို့သတင်းလေးတော့ ကိုယ် ပါးလိုက်ဦး
 မယ်။ ဘိုင်ရွှန်ဟာ မင်းကို တကယ့်ကို သစ္စာရှိရှိ ချစ်တာပါပဲ
 သူငယ်ချင်း။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်က သူ့ကိုအမြဲအကဲခတ်ခဲ့
 လို့ပဲ။ ပြီးတော့ ဘာမှမူမမှန်တဲ့ အချက်တွေကို မတွေ့ရလို့ပဲပေါ့။
 ဒါကြောင့်လည်း ပျော်ပျော်လေး နေလိုက်စမ်းပါကွာ။ ဟုတ်လား
 အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရီဆာ။ မနာလို သဝန်တို့မူတွေ၊ စိတ်မချမူတွေ

က မင်းဆီက ပျောက်လွင့်ကုန်မှာပါ သူငယ်ချင်း။ မိရယ်လီကိုလည်း
ဘုရား၊ တရား အာရုံပြုပြီး သတိအမြဲထားဖို့ပြောပါ သူငယ်ချင်း။

ဒီနေ့ လေးနာရီအချိန်မှာ ဘိုင်ရွန်ဆီ ကိုယ်သွားပြီး စိတ်အေးအေး
ထားဖို့ အကျိုးအကြောင်း သွားပြောပါမယ်။ သူ ကိုယ့်ကို ဘယ်လို
တောင်းပန်ပြီး ကျေးဇူးတင်တာကိုလည်း ကိုယ် အကဲခတ်မယ်။

ကိုယ့်အသည်းနှလုံးထဲက မင်းကို ခင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ
ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါပဲ တရီဆာ။

အောင်သွယ်တော်ကြီးက ဘိုင်ရွန်နှင့် တရီဆာတို့ဖြစ်ပျက်သည့်
အကြောင်းကို ရှင်းပြသည့်စာလေး ရေးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဘိုင်ရွန်နှင့်တွေ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးကြသည့်အကြောင်းကိုပါ
ရေးပြလိုက်လေသည်။

ဘိုင်ရွန်ကလည်း အောင်သွယ်တော်ကြီးထံသို့ သူ ခံစားရသည့်
အကြောင်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသည့်အကြောင်းများကို စာ
တစ်စောင်ရေး၍ ဖော်ပြပြန်လေသည်။

၁၈၁၉ ခုနှစ်

မေလ ၃ ရက်

ဗီးနစ်မြို့

အိမ်မှာရှိတုန်း ရေးလိုက်သည့်စာ။

တရီဆာစာထဲမှာတော့ ကျွန်တော်ရေးပို့လိုက်တဲ့ စာနှစ်စောင်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ရရှိတဲ့အကြောင်းအရာကို ဘာမှထည့်မရေးဘူး ဆင်လ်
ဘက်စထရီနီ။ ကျွန်တော်တော့ အတော့်ကို စိတ်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူ

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာဘိုင်ရွှန်၏ရည်းစားစာများ

အောင် ခံစားနေရပါတယ်။ ဒီစာတွေက ဘယ်မှာများ မြေလျှိုးသလဲပဲ
မသိဘူး။။ ကျွန်တော့်ဆီ တရီဆာ စာရေးဖို့လည်း တိုက်တွန်းပေးပါ
ဦး။ ပြီးတော့ သစ္စာကတိတည်တဲ့လူ ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလည်း
ပြောပေးစမ်းပါဦး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမယ့် ဝတ္တရား
တာဝန်ကိုလည်း မပျက်တဲ့ လူစားမျိုးဆိုတာကိုလည်း ပြောပြပေးစမ်း
ပါ။ အို... ကျွန်တော်ဟာ တရီဆာကို ကျွန်တော့်ဘဝထက် ပိုပြီး
ချစ်သေးတယ် သိလား။

ခင်ဗျားရေးပေးတဲ့ စာတွေကတော့ ကံကောင်းထောက်မလို့
ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တတိယစာပဲလေ။ အရင်လိပ်စာ
အတိုင်း ပို့နိုင်ပါတယ်။ လေးနာရီအချိန်လေးမှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့
ခဏလေးတော့ လာတွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့နော်။ တရီဆာရေးပေးလိုက်
တဲ့ ၂၆ ရက် နေ့စွဲနဲ့ စာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ
မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ ဘာမှလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။

ကျွန်တော် ခံစားရတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်
ပါ။

ဆင်လ်ဘက်စထရီနီရဲ့ ထာဝရမိတ်ဆွေစစ်။
တရီဆာလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခွဲခွာရသည့်အချိန်ကစပြီး ဘိုင်ရွှန်
မှာ အတော်ပင်တမ်းတပူဆွေးပြီး နေခဲ့ရလေသည်။ နောက်ဆုံး
ဘိုင်ရွှန်သည် မိမိခံစားရချက်ကိုပင် မမျိုသိပ်နိုင်တော့ချေ။
တရီဆာထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးလေတော့သည်။